

Hồi Thứ Mười Bảy

CUNG TRANG THIẾU NỮ

Bỗng nhiên hai đạo thanh quang xẹt ra, hai thiếu nữ áo xanh đứng sau lưng nữ chủ đã tuốt kiếm ra ngăn chặn.

Cừu Cốc dừng lại, quát:

– Tránh ra, ta không muốn cùng các người động thủ.

Chàng quay mặt qua phía Cung trang thiếu nữ, lớn tiếng hỏi:

– Nàng với người có cừu hận gì mà người nữ ra tay đả thương nàng như vậy?

Cung trang thiếu nữ mỉm cười nói:

– Chớ nóng nảy, nàng ta chỉ bị điểm huyết mà thôi.

– Thả nàng ra.

– Cái đó không khó, chỉ cần cho ta biết nàng là gì của người?

– Bạn.

– Không đúng, ta không nghĩ như thế.

Cừu Cốc cười nhạt nói:

– Đâu phải chuyện của người, hỏi gì mà nhiều thế?

– Vậy thì đừng hòng ta thả nàng ra.

– Hừ, ta không tin người có thể tự tung như vậy.

Chàng không cần đếm xỉa đến Cung trang thiếu nữ nữa, tung mình nhảy ngay sang chỗ Hàn Thanh Thanh.

Lập tức hai đạo thanh quang lại bay lượn, ngăn chặn bước tiến của Cừu Cốc. Chàng quát to một tiếng, vung tay đánh mạnh ra. Công lực của chàng đã tấn tới rất nhiều nên chưởng lực tựa bài sơn đảo hải, đánh bật hai thiếu nữ áo xanh lùi ra sau. Nhưng hai nàng cũng không kém, lại tiến tới, dùng những chiêu kiếm kỳ ảo cùng tấn công, lại cản đường Cừu Cốc.

Nữ Ương Thân biết sư đệ có ý cứu cô bé Thanh Thanh nên hừ nhẹ một tiếng, xông đến bên cạnh hai thiếu nữ đang giữ nàng.

Bốn thiếu nữ áo xanh đều do một tay Cung trang thiếu nữ truyền thụ võ công nên công lực không phải tầm thường. Bốn nàng được đặt tên là Mai, Lan, Cúc, Trúc. Lúc này Trúc và Cúc đang đánh chặn Cừu Cốc, còn Mai, Lan thì vừa thấy Nữ Ương Thân xông tới liền đặt Thanh Thanh xuống đất, vung kiếm nghênh chiến ngay.

Cừu Cốc bị Cúc, Trúc ngáng tay hoài nên nổi nóng quát:

– Tiểu gia không muốn tranh hùng với phụ nữ, nhưng nếu các người còn ngoan cố thì đừng trách nhé.

Cung trang thiếu nữ bồng giơ bàn tay ngọc ngà lên phát nhẹ, nói:

– Các người ngưng tay.

Bốn thiếu nữ áo xanh lập tức thu kiếm trở lại, đứng vây bốn bên Thanh Thanh đề phòng.

Sau khi ra lệnh ngừng chiến, Cung trang thiếu nữ nhìn Cừu Cốc nói:

– Người dọa ta ư? Xem ra người chẳng ra gì cả.

– Quả thật Lữ mỗ rất tầm thường, cần gì người phải hỏi.

– Tuy nhiên so với những kẻ không xương kia thì người cứng cỏi hơn nhiều.

– Đa tạ những lời khen tặng, nhưng chớ đi sâu vào chuyện vô bổ đó.

Cung trang thiếu nữ đưa tay gỡ những sợi tóc mây đang phát phơ trước gió, mặt tươi như hoa nói:

– Từ khi ta học võ công tới giờ thì chưa từng giao đấu với ai cả, nay ta muốn đấu với người xem sao.

– Lữ mỗ chẳng có gì phải sợ cả.

Ông lão cảm y bồng tiến lên một bước, nói:

– Hạng người như vậy thì đâu xứng để cho Cung chủ phải ra tay, xin nhường cho thuộc hạ xử lý.

Cung trang thiếu nữ khoát tay bảo ông lão cảm y lùi lại, đoạn tiếp tục nói:

– Ta cùng người đánh không thì không có gì hứng thú, người có dám đánh cá với ta không?

Cừu Cốc nói:

– Cũng được, nếu Lữ mỗ may mắn thắng cuộc thì xin cô nương thả Hàn cô nương ra.

– Vạn nhất bị thua thì sao?

– Thì tùy cô nương định đoạt.

– Vì cứu nàng mà người dám lấy tính mạng ra cá sao?

– Nói về đạo nghĩa thì tại hạ thấy việc ấy nên làm.

– Người không hối hận chứ?

Cừu Cốc nhú mày:

– Cô nương không cảm thấy Lữ mỗ đã nói quá nhiều ư?

Cung trang thiếu nữ khẽ thở dài, một nỗi buồn vô cớ phớt qua lòng, nàng lẩm

bẩm:

– Xem vậy thì sự giao tình giữa hai người không phải tầm thường rồi.

Cừu Cốc bước đến trước mặt nàng, nói:

– Mời ra tay.

Bỗng lúc ấy từ xa có tiếng nói vọng lại:

– Khoan đã, trận đấu này nên nhường cho ta mới đúng.

Tiếp theo là hai bóng người bay vào. Hàn Kỳ cùng Ngọc Thông Công Tử đã xuất hiện, một người vội chạy đến bên Thanh Thanh, một người thì phe phẩy cái quạt tiến đến Cung trang thiếu nữ.

Cung trang thiếu nữ nhú mày, mặt lạnh như sương nói:

– Người là cái thá gì mà cũng dám đòi ra tay với bốn Cung?

– Ngọc Thông Công Tử, thiếu chủ của Thiên Độc Cốc, cũng là hôn phu của Hàn cô nương đây.

– Nàng là hôn thê của người ư?

– Cha nàng đã hứa, chẳng lẽ còn giả mạo?

Ngọc Thông cao giọng đối đáp, lời lẽ đầy vẻ đắc thắng.

Cung trang thiếu nữ quay sang hỏi Cừu Cốc:

– Lời hấn nói có thật không?

Cừu Cốc gất gỏng:

– Tôi không biết.

Cung trang thiếu nữ cười nhạt, nói:

– Hồng Tổng Quản, mau đem nàng ta đến đây cho nàng ta tự nói.

Ông lão cảm y nghiêng mình tuân lệnh, rồi lướt đến bên bốn thiếu nữ áo xanh. Mai, Lan lúc này đang đánh nhau ác liệt với Hàn Kỳ, Hồ Thương Kiêm Khách là tông sư của thời đại mà cũng không sao chế ngự được hai nàng.

Ông già cảm y vừa đến nơi liền quát lớn:

– Đưa nàng ta đến trình Cung chủ.

Thu, Cúc lập tức mang Thanh Thanh tới.

Ngọc Thông trầm nghĩ:

– “Nếu hỏi nàng thì quả là bất lợi cho ta”

Hắn liền nhảy tới, vung chiếc quạt điểm vào tử huyệt của Thu, Cúc, tay kia vươn ra như muốn chụp lấy Thanh Thanh.

Ông lão cảm y hừ lạnh, vung chưởng nhằm Ngọc Thông đánh ra, thế mạnh vô cùng. Ngọc Thông không dám chống đỡ, vội nhảy sang một bên tránh né, thế mà

cũng bị chưởng phong làm cho lão đảo, thối lui mấy bước.

Cung trang thiếu nữ chậm rãi nói:

– Giải huyết mê cho nàng, nhưng điểm lại Hồng Đường nhị huyết, rồi canh lấy mạng môn, ai dám động thủ thì cứ phế nàng đi.

Thu, Cúc theo lời làm ngay. Cung trang thiếu nữ lại nói:

– Mai, Lan, hai người đến đây, khởi đấu với lão kia nữa.

Đối thủ của Hàn Kỳ lập tức rút lui, Cừu Cốc cản Hàn Kỳ lại, nói:

– Tiền bối chớ nóng nảy, để văn bối hỏi y đã.

Rồi chàng cao giọng nói:

– Cô nương có dụng ý gì, cứ nói thẳng ra.

Cung trang thiếu nữ cười khanh khách nói:

– Ta thấy nàng cứ liều sống chết đi tìm người, còn nói người là hôn phu của nàng nên mới đem nàng ra đây cho người gặp lần cuối. Nào ngờ lại biết nàng có thêm một vị hôn phu nữa nên muốn làm cho rõ đấy thôi.

Nói đoạn nàng quay qua Thanh Thanh hỏi:

– Ai mới là hôn phu của người?

Thanh Thanh giận dữ:

– Ta đã nói với người rồi, khỏi cần hỏi thêm nữa.

Hàn Kỳ xen vào:

– Thanh nhi, con không sao chứ? Có phải con đi theo tên tiểu tử họ Lữ không? Ta đã hứa gả con cho Ngọc Thông rồi, sau này đừng nên làm vậy nữa.

Thanh Thanh tức tức khóc:

– Một người con gái không thể có hai chồng, con không chịu đâu.

– Không nhớ Lữ gia đã hủy hôn ước rồi ư?

Cừu Cốc cười ha hả nói:

– Phải đó, Lữ gia ta thật ra đã hủy bỏ hôn ước rồi.

Thanh Thanh vội cãi:

– Nhưng sính lễ còn đó, vả lại con không đồng ý mà.

Thanh Thanh không còn e thẹn nữa, nàng đã mạnh dạn nói ra những điều trong lòng mình.

Hàn Kỳ giận run lên, quát lớn:

– Nhưng ý ta đã ưng thuận rồi, con không được nói nhiều nữa.

Ngọc Thông muốn lấy lòng ông ta nên vội nói:

– Nhạc phụ, giờ không phải là lúc bức tức, nên tìm cách cứu nàng ra đã.

Hàn Kỳ nhìn Cung trang thiếu nữ khẩn khoản nói:

– Không biết tôn giá cao danh quý tánh? Lão phu là Hàn Kỳ, chưởng môn Hạng Sơn phái, không biết đã có xúc phạm gì với quý phái mà tiểu nữ phải bị bắt đi như vậy?

Cung trang thiếu nữ cười khanh khách nói:

– Thôi được rồi, thả nàng ta ra đi. Nhưng ta nói trước đó là ý thích của bản Cung chủ chứ chẳng phải là sợ cái danh hiệu thối tha của Hạng Sơn phái đâu nhé.

Tay áo nàng phất nhẹ, huyết đạo của Thanh Thanh đã được giải khai, nàng chạy đến ôm chầm lấy Hàn Kỳ khóc nức nở.

Hàn Kỳ vuốt tóc con gái một hồi rồi trầm giọng nói:

– Con đến bên Ngọc Thông đi, để cha thanh toán với bọn chúng.

Dứt lời, ông lại đến bên Cung trang thiếu nữ nói:

– Tuổi còn nhỏ mà lòng dạ đã ác độc như vậy, không dạy mi không được.

Cung trang thiếu nữ cười ha hả nói:

– Hồng Tổng quản, kêu lão đạo sĩ ra xử hấn.

Ông lão cảm y nghiêng mình tuân lệnh, nhìn Ngọc Hư Quán Chủ nói:

– Lão già này dám bất kính với Cung chủ, người ra dẹp hấn đi.

Ngọc Hư Quán Chủ thở dài, nhảy ra nói:

– Bần đạo bất tài, xin đấu với đại hiệp vài chiêu.

Hàn Kỳ ngạc nhiên:

– Con nhỏ này là người của phái Côn Luân ư?

Ngọc Hư Quán Chủ cười khổ:

– Xin đừng hỏi nữa, mời ra tay.

Hàn Kỳ vung kiếm đánh ra, nói:

– Xin đừng trách huynh đệ vô tình.

Hai vị chưởng môn nhân của hai đại phái bắt đầu quyết đấu sống chết với nhau.

Thanh Thanh tức giận Cung trang thiếu nữ nên nói với Cừu Cốc:

– Cốc ca, anh đánh ả một cái tát tai cho em đi.

Cừu Cốc thấy nàng năn nỉ đành gật đầu nói:

– Được, anh sẽ làm cho em hả dạ.

Bồng Ngọc Thông sấn đến, nói:

– Khởi mượn người ra tay, việc của nàng đã có ta làm lấy.

Cừu Cốc thở dài, lập tức đứng yên.

Cung trang thiếu nữ biết Ngọc Thông tới gần nhưng vẫn mặc kệ, nhìn Cừu Cốc nói:

– Lữ Cừu Cốc! Việc ta và người sau này sẽ tính, bây giờ thì người đi đi.

Ông lão cảm y vội nói:

– Tiểu tử này đã đả thương mấy người của ta, sao Cung chủ lại cho y đi dễ dàng thế?

– Ý của bản Cung chủ đã quyết, người đừng nhiều lời.

Cừu Cốc trầm nghĩ:

– “Ta đường đường là một trang nam tử, hơi đâu mà tranh hùng với một nàng con gái”

Liên vẫy tay ngoắc Nữ Ương Thần và Nam Ôn Sát đến, nói:

– Chúng ta đi thôi.

Ba người cùng đi vào rừng, bỗng nghe Hàn Thanh Thanh chạy theo sau gọi:

– Cốc ca! Cho em đi theo với.

Cừu Cốc giật mình đứng lại, nói:

– Làm sao được? Cha em đang đấu sống chết với người ta, anh làm sao dắt em đi theo.

Thanh Thanh ứa nước mắt:

– Sao anh không giúp cha em?

– Anh với người đã đoạn tình, làm sao còn xen vào việc ấy được.

Thanh Thanh thở dài nói:

– Tuy cha em đối với anh có hơi quá thật, nhưng cũng bởi vì gần đây danh dự của người bị bêu xấu, thiết tưởng anh cũng nên bỏ qua cho người.

Cừu Cốc do dự, đang định quay người trở lại thì Ngọc Thông đã từ đằng xa chạy tới, nói to:

– Thanh muội, em không được đi theo hấn.

Thanh Thanh giận dữ nói:

– Tại sao?

– Em đã là con dâu của Thiên Độc Cốc, không thể theo những hạng người không đàng hoàng ấy được.

– Người nói năng nên cẩn thận, ai là dâu của Thiên Độc Cốc.

Cừu Cốc nghe thấy Ngọc Thông nhắc đến Thiên Độc Cốc thì bất giác bưng

lửa giận, vung tay ra chụp lấy Ngọc Thông, quát lớn:

– Người là con của lão Độc Vật đó ư?

Thế chụp quá mau lẹ nên Ngọc Thông không thể tránh kịp, bị chế ngự ngay. Hấn tái mét mặt nhưng giả vờ gượng cười nói:

– Nếu phải thì sao?

Cừu Cốc biết bây giờ nếu giết hẳn thì ai cũng sẽ cho rằng chàng vì giành Thanh Thanh mà ra tay nên cười nhạt, thả hẳn ra, nói:

– Người về nói với cha người rằng Lữ Cừu Cốc sẽ tìm đến thanh toán món nợ trong một ngày gần đây,

Ngọc Thông bị Cừu Cốc vung tay một cái, thân hình lão đảo, lùi ra sao mấy bước. Thanh Thanh thấy thế thì cười nhạt nói:

– Người nói trả hận cho ta mà, sao giờ còn chạy lại đây?

Ngọc Thông gượng đứng vững, cười nói:

– Huynh đang định ra tay đánh con tiên tì ấy, nhưng thấy muội ra đi nên mới chạy vội lại đây. Bây giờ để huynh đến đó ngay.

Bỗng có giọng nói từ sau vọng tới:

– Khỏi cần, bản Cung chủ đang ở sau lưng người đây.

Ngọc Thông Công Tử vội quay ra sau đánh luôn ba chưởng, nhưng Cung trang thiếu nữ đã nhẹ nhàng tránh né, nhìn Cừu Cốc nói:

– Hoa đã có chủ mà người còn mặt dày lưu luyến làm chi?

Cừu Cốc nghe vậy thì lòng đau như cắt, thầm nhủ:

– “Thanh muội, anh đành phụ lòng em...”

Rồi quay lưng bước đi. Thanh Thanh dầm lệ chạy theo nói:

– Cốc ca, em chỉ hỏi anh một câu thôi.

– Em cứ hỏi.

– Anh hủy hôn là vì giận cha em không kể đến tình nghĩa xưa hay tại không thương em?

Cừu Cốc cắn răng nói:

– Cả hai đều có.

Rồi như không muốn đối lòng thêm nữa, chàng vội vã tung mình chạy thật nhanh.

Cung trang thiếu nữ bỗng thở ra nhẹ nhõm, nàng thấy Thanh Thanh vì quá xúc động nên bất tỉnh liền bước đến đỡ dậy, gọi Hàn Kỳ:

– Họ Hàn kia, mau ngưng tay, lệnh ái bất tỉnh rồi.

Ngọc Thông thấy rõ Thanh Thanh vẫn một mực yêu thương Cửu Cốc nên hấn rất tức giận, dầu biết Cung trang thiếu nữ không phải là người tốt nhưng không thềm can thiệp, cứ để nàng giữ Thanh Thanh.

Hàn Kỳ đang đấu với Ngọc Hư Quán Chủ, nghe thấy Cung trang thiếu nữ kêu thì lập tức ngưng đấu, tung mình nhảy sang.

Cung trang thiếu nữ nhẹ nhàng tung thân hình của Thanh Thanh sang phía Hàn Kỳ, ông lão vội đưa tay ra đỡ. Ông biết rằng một người rơi từ trên cao hai, ba trượng xuống thì rất nặng nên đã chuẩn bị sẵn sàng, nào ngờ bỗng cảm thấy có một tiềm lực vô hình hỗ trợ cho mình, khiến cho ông không hề bị chấn động gì cả. Hàn Kỳ cũng phải thâm kinh hãi trước nội lực thế gian hiếm thấy của Cung trang thiếu nữ.

Sau khi diễn xong màn bi kịch, Cung trang thiếu nữ như đắc ý, thân hình uyển chuyển lướt nhẹ đi.

o O o